

Pienet puuhiukkaset leijailivat ilmassa. Kevätaurinko paistoi oven paikalla olleen muovipeitteen lävitse ja valaisi hiukkasten kevyttä tanssimista. Höyläpenkin varjo lankesi vasta paikalleen pistettyjen lattialankkujen päälle. Tuoksui puulle ja keväälle. Käynnissä oli kevätremontti. Sirkkelin huumava ujellus kuului talon toisesta päästä, kun yksi virolaisista työmiehistä leikkasi kakkosnelosta pienemmiksi pätiksi. Koko talven jatkunut remontti oli syönyt perheen henkisiä voimavaroja rajusti ja nitroglyseriini oli läsnä jokaisessa sananvaihdoissa. Ensin haaveena sekä unelmana ja myöhemmin päämääränä sekä tavoitteena, oli kuitenkin uusi oma koti ja sen eteen tehtiin töitä omankin työajan ulkopuolella valtavia määriä. Harri, perheen isä, oli palkannut tutun tuttunsa kautta työmaalle virolaisia työmiehiä, jotka pääasiassa hoitivat rakentamisen ja hänen vastuulleen jäi siivoaminen. Näin säästy rahaa rutkasti. Maksu työmiehille suoritettiin vailla kynää ja paperia, näin säästy rahaa vielä enemmän. Talven aikana oli edetty hyvin pitkälle. Vaikka helmikuussa oli pakkaneen huidellut lähes neljännellä kymmenellä ja tuuli oli ujeltanut korvan vierestä tuoden kylmyyteen oman lisähöysteensä, oli talo päivä päivältä edistynyt. Runko oli ollut kasassa jo jonkin aikaa, ja nyt tehtiin huoneita arkkitehdin piirustusten mukaan. Talo alkoi valmistua ja se alkoi Harrin mielestä tuntua koko ajan enemmissä määrin kodilta. Harri ja Kaisa haaveilivat taloon muuttamisen aloittamisesta jo kevään aikana, kesän alussa vanhasta kodista tuli poistua ja silloin tavarat oli viimeistään siirrettävä. Työmiesten ripeä tahti kuitenkin loi uskoa, että rakennus valmistuisi ennen tuota päivää ja muutto voitaisiin suorittaa aikaisemmin. Janne saapui Kaisan kanssa työmaalle ja halusi saman tien mennä vasta valmistuneeseen huoneeseen. Se tulisi olemaan hänen huoneensa. Ei Janne ollut vielä siinä iässä, että olisi osannut varsinaisesti suunnitella mitä mihinkin tulisi, mutta jokin sai hänet tutkailemaan ja mittailemaan uutta huonetta. Janne oli tuttu näky työmaalla. Hän tervehti tuttavallisesti työmiehiä. Jokainen työmiehistä piti tästä pienestä vipeltäjästä ja Jannea koitettiin aina opettaa nikkaroimaan. Aikuisten vasara oli vielä liian raskas hänelle, mutta kun he olivat isänsä kanssa olleet erään kerran rautakaupassa, oli hän kinuamalla saanut oman pienemmän vasaransa. Sillä hän tykkäsi vasaroida nauloja, välillä hieman vääriinkin paikkoihin, mutta siten hänelle tuli olo, että hänkin on työmies ja osana rakennusurakkaa. Kädenjäljen tulee näkyä. Oli kaunis huhtikuun alun päivä, lunta oli vielä hiukan kaduilla, mutta aurinko paistaa helotti pilvettömältä taivaalta. Oli lounastauko ja Kaisa oli pakannut työmiehilleen omat lounaslaatikkonsa. Isomassa laatikossa oli kolme voileipää ja termarissa kahvia, pienemmässä oli yksi sämpylä ja termarissa kaakaota. Harri ja Janne molemmat mutustivat leipiään ja hörppivät kupeistaan kuumia juotaviaan. Janne ryysti kupista äänekkäästi, ihan vain matkien isäänsä. ”Se on kuule Janne sillä tavalla, että nyt tulee jämäptiä jälkee”, Harri sanoi pojalleen. ”Niin on”, poika sanoi takaisin niin vakuuttavasti kuin suinkin pystyi ja hymynkare nousi isän suupieliin. Leivät syötiin loppuun ja ryhdyttiin hommiin. Työmiehet alkoivat pakkailla tavaroitaan, mutta Harri päätti jäädä Jannen kanssa vielä jatkamaan hetkeksi aikaa. ”Huomenna sitten taas aamulla. Hyvää illan jatkoo!”, Harri huusi työmiehille. ”Tere ny”, kuului alakerrasta. Sen jälkeen pakettiauton moottori jylähti käyntiin ja peruutettuaan pois pihasta, sen ääni alkoi loitonemaan. Harri jäi vielä repimään lasivilloja katosta, jotta ensi viikolla pystyttäisiin alkamaan villoittaa yläkertaa. Hän heitteli villat ulos ikkunasta pihalle jätelavan viereen. Sitten hän laskeutui portaat alakertaan ja meni siirtämään villat lavalle. Janne hakkasi yläkerrassa nauloja pienellä vasarallaan. Yhtäkkiä talitiainen laskeutui ikkunanreiän ulkopuolelle. Janne siirtyi lähemmäs ikkunaa, mutta muisti mitä isä oli sanonut liian lähelle menemisestä. Hän päätti jäädä katselemaan turvallisen välimatkan päähän. Sitten hänen huomionsa kiinnittyi naulaan, joka oli puoliksi pystyssä ikkunan karmissa. Kyllähän hän sen voisi lyödä pohjaan, ei siinä mitään kävisi. Hän harkitsi hetken ja kun kuuli isän heittelevän villoja takapihalla, päätti nopeasti

lyödä naulan puuhun. Hän nousi ikkunalaudalle ja juuri kun hän oli heilauttamassa vasaraa, ikkunalauta romahti hänen altaan. Vartalonpaino sekä vasaran heilautus heittivät hänet ikkunan ulkopuolelle ja harjakattoa pitkin hän alkoi liukua kohti katon rajaa. Katolla oli vielä lunta sekä jäätä ja täten peltikatto oli varsin liukas. Janne liukui kohti turmiotaan. Hän osui sormillaan ränninreunaan, muttei kyennyt saamaan otetta, vaan sormet lipesivät. Pudotus oli korkea. Kuului ensin lapsen huuto ja sen jälkeen tömähdys. Sitten kuului miehen kutsuva huuto, muutama juoksuaskel ja sydäntä riipaiseva karjaisu.